

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Petra Šebka a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D., a Mgr. Jana Jiráska, Ph.D., v právní věci

žalobce: **Icbreality s.r.o.**
sídlem Václavská 237/6, Brno
zastoupen JUDr. Zdeňkou Jedličkovou, advokátkou
sídlem Bašty 413/2, Brno

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 31, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č.j. 10293/19/5300-21441-702127 ze dne 21.3.2019

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Shrnutí podstaty věci

1. Žalobce se domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného č.j. 10293/19/5300-21441-702127 ze dne 21.3.2019, kterým podle § 116 odst. 1 písm. a) zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád (dále jen „daňový řád“), změnil rozhodnutí Finančního úřadu pro Jihomoravský kraj platební výměr č.j. 4071251/16/3001-51524-711470 ze dne 7.11.2016, jímž byl žalobci vyměřen nadměrný odpočet na dani z přidané hodnoty za zdaňovací období únor 2016 ve výši 797 007 Kč, tak že žalobci vyměřil nadměrný odpočet ve výši 356 476 Kč.

II. Shrnutí procesního postojů žalobce

2. Žalobce předně namítá, že zjištěný skutkový stav nemá oporu ve správním spisu – žalovaný dle názoru žalobce neprokázal skutkové okolnosti nabytí dopravního prostředku společností Luxury Garant. Vedle toho žalobce namítá, že správce daně vedl řízení účelově a zaujatě.
3. Dále žalobce namítá, že postup k odstranění pochybností byl zahájen na základě jediné konkrétně vymezené pochybnosti, přičemž následný postup k odstranění pochybností byl veden v rozsahu daňové kontroly.
4. Žalobce dále brojí proti neprovedení navrženého výsledku svědků Františka Špačka a Martina Ševčíka. Současně žalobce namítá nezákonnost získaného důkazu – informace od banky o dispozičních právech k běžnému účtu žalobce.
5. Žalobce nesouhlasí s posouzením oprávněnosti nároku na odpočet DPH u zdanitelného plnění za nákup dopravního prostředku od společnosti Luxury Garant.
6. Konečně žalobce rozporuje posouzení přijetí zdanitelného plnění od společnosti Lapertas, přičemž odmítá svoji účast na daňovém podvodu.
7. Žalobce ze shora uvedených důvodů navrhuje napadené rozhodnutí zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení. Na svém procesním stanovisku setrval žalobce po celou dobu řízení před zdejší soudem.

III. Shrnutí procesního postojů žalovaného

8. Žalovaný ve svém vyjádření se žalobou nesouhlasí a navrhuje ji jako nedůvodnou zamítnout. Plně odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Na svém procesním stanovisku setrval během celého řízení před zdejší soudem.

IV. Posouzení věci

9. Žaloba byla podána včas (§ 72 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního /dále jen „s.ř.s.“/), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).
10. Zdejší soud tak napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s.ř.s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná; rozhodoval bez jednání za splnění podmínek podle § 51 odst. 1 s.ř.s.
11. Žalobce předně namítá, že skutkový stav nemá oporu ve spisu.

12. Pokud jde o pořízení a dovezení dopravního prostředku z Německa do České republiky společností Vivid Cars, pak z napadeného rozhodnutí jednoznačně plyne, z jakých skutečností žalovaný při identifikaci dodavatelského řetězce vycházel: „[d]aňový subjekt deklaroval pořízení dopravního prostředku na základě daňového dokladu vystaveného společností Luxury Garant. Společnost Luxury Garant zahrnuje v kontrolním hlášení za posuzované zdaňovací období předmětný daňový doklad s uvedením daňového subjektu jako odběratele. Současně tento dodavatel vykázal v kontrolním hlášení přijaté plnění od společnosti B.U.A. (daňový doklad č. 222016) ve výši mírně nižší, než činí uskutečněné plnění ve prospěch odvolatele (daňový doklad č. 50156011)“. Oba odkazované dokumenty – daňový doklad č. 50156011 ze dne 29.2.2016 a opis kontrolního hlášení společnosti Luxury Garant – procházejí správním spisem. Již tyto skutečnosti vyvrací námitku žalobce, že žalovaný nevyvrátil tvrzení žalobce, že společnost Luxury Garant byla dovozcem předmětného automobilu z Německa do České republiky, neboť v takovém případě by kontrolní hlášení společnosti Luxury Garant v oddílu B2 (přijatá zdanitelná plnění a poskytnuté úplaty, u kterých příjemce uplatňuje nárok na odpočet daně) neobsahovalo předmětnou transakci se společností B.U.A., u které společnost Luxury Garant uplatňovala nárok na odpočet DPH. Zjištění dalších článků dodavatelského řetězce či určení dovozce předmětného dopravního prostředku z Německa do České republiky za daných skutkových okolností (zjištění) nebylo nezbytné.
13. Dovožuje-li žalobce, že společnost B.U.A. podávala až do května 2016 daňová přiznání a společnost Luxury Garant fyzicky působila v provozovně na ulici Francouzská v Brně, která však, jak uvádí žalovaný, nebyla ohlášena, pak ani z jedné z těchto skutečností neplyne, že uvedené společnosti byly pro žalovaného, resp. správce daně v průběhu řízení kontaktní; průběh správního řízení přitom svědčí o opaku.
14. Otázka financování dopravního prostředku není pro posouzení věci klíčová; závěr žalovaného k této otázce je toliko dílčí a sloužil k dokreslení celého kontextu případu. Brojí-li žalobce proti neověření existence provozovny Luxury Garant, pak ani v tom mu zdejší soud nemůže přisvědčit. Žalovaný i správce daně sice při posouzení věci vycházeli v tomto ohledu toliko z listinných důkazů a svědeckých výpovědí, nicméně správně uzavřeli, že pokud společnost Luxury Garant provozovnu měla, tak ji řádně nenahlásila; navíc měla být tato provozovna označena názvem DENKER. Žalovaný tyto skutečnosti v souladu se zákonem považoval za další „nestandardnosti“ v rámci řetězce. Nebylo tedy třeba fyzicky ověřovat existenci provozovny. Zdejší soud tak uzavírá, že skutkový stav byl zjištěn dostatečně.
15. Namítá-li žalobce, že správce daně vedl daňové řízení účelově a zaujatě, pak tomu nic ze správního spisu nenasvědčuje; účelovost či zaujatost přitom nelze *prima vista* dovozovat ze skutečnosti, že správce daně v řízení doplňoval dokazování, ani z toho, že žalobce podal vůči postupu správce daně stížnost a žalobu ve správním soudnictví.
16. Žalobce dále brojí proti postupu k odstranění pochybností, který měl být zahájen na základě jediné konkrétně vymezené pochybnosti ohledně plnění přijatého od společnosti Lapertas a obecně formulované pochybnosti ohledně vyšší hodnoty přijatých než uskutečněných zdanitelných plnění.
17. Podle § 89 odst. 1 daňového řádu má-li správce daně konkrétní pochybnosti o správnosti, průkaznosti nebo úplnosti podaného řádného daňového tvrzení nebo dodatečného

daňového tvrzení a dalších písemností předložených daňovým subjektem nebo o pravdivosti údajů v nich uvedených, vyzve daňový subjekt k odstranění těchto pochybností.

18. Podle § 89 odst. 2 daňového řádu ve výzvě správce daně uveďte své pochybnosti způsobem, který umožní daňovému subjektu, aby se k nim vyjádřil, neúplné údaje doplnil, nejasnosti vysvětlil, nepravdivé údaje opravil nebo pravdivost údajů prokázal a předložil důkazní prostředky tak, aby došlo k odstranění těchto pochybností.
19. Z výzvy k odstranění pochybností č.j. 2110268/16/3001-51524-711470 ze dne 28.4.2016 se podává, že správce daně pojal konkrétní pochybnosti, které vycházely ze dvou skutečností. První z nich byla analýza vývoje údajů deklarovaných daňovým subjektem v daňových přiznáních za zdaňovací období od počátku registrace k dani z přidané hodnoty. Správce daně specifikoval konkrétní pochybnost opírající se o porovnání vykázaných přijatých zdanitelných plnění, která několikanásobně převyšovala uskutečněná zdanitelná plnění, což vyvolalo pochybnosti o přijatých zdanitelných plněních vykázaných na ř. 40 daňového přiznání za zdaňovací období únor 2016 (tedy i plnění od společnosti Luxury Garant). Druhou skutečností, která vyvolala důvodné pochybnosti, byl poznatek správce daně o obchodní činnosti společnosti Lapertas, která se žalobcem obchodovala. Správce daně tak měl indicie, které u něho založily pochybnosti o oprávněnosti uplatněného nároku na odpočet daně (nákup dopravních prostředků od personálně propojené osoby, nezaplacená daň společností Lapertas, vysoký podíl přijatých zdanitelných plnění oproti uskutečněným zdanitelným plněním v předchozím období), a proto vyzval žalobce k tomu, aby prokázal, jaká opatření učinil, aby předešel daňovému podvodu; v souvislosti s tím správce daně ve výzvě specifikoval celkem 12 daňových dokladů, ohledně nichž mu vznikly pochybnosti (ve vztahu k plnění od společnosti Lapertas). Z obsahu výzvy k odstranění pochybností je zřejmé, že správce daně uvedl konkrétní pochybnosti a vyzval žalobce k jejich odstranění. Zdejší soud tak považuje postup správce daně za souladný se zákonem a obecnou námitku žalobce za nedůvodnou. Soud přitom neshledal, že by správce daně fakticky vedl daňovou kontrolu, jak namítá obecně žalobce.
20. Žalobce dále brojí proti neprovedení výslechů svědků F. Š. a M. Š.
21. Žalovaný v napadeném rozhodnutí (bod 164 a 165) neprovedení svědeckých výpovědí odůvodnil, a to jasně, srozumitelně a dle názoru zdejšího soudu správně. V obou případech neshledal důvod pro provedení výslechu, neboť se navržené svědci posuzovaných transakcí přímo neúčastnili, což vyplývá ze zjištěného skutkového stavu, především z výpovědí dalších svědků. Pokud měl výslech M. Š. (jednatel společnosti B.U.A.) přispět k objasnění dalších článků dodavatelského řetězce, tak tato skutečnost (identifikace dalších článků dodavatelského řetězce) nebyla pro posouzení dané věci nezbytná.
22. Namítá-li žalobce nezákonnost pořízení důkazu (informace od banky ohledně dispozičních práv k běžnému účtu žalobce) a dovolává-li se rozsudku Nejvyššího správního soudu č.j. 4 Afs 177/2016-35 ze dne 25.10.2016, pak mu zdejší soud nemůže přisvědčit. Oprávnění správce daně požadovat od banky údaje o zmocněncích, kteří jsou oprávněni nakládat s peněžními prostředky na účtech, byla do § 57 odst. 3 písm. b) daňového řádu výslovně vložena novelou provedenou zákonem č. 94/2018 Sb., a to s účinností od 5.6.2018; napadené rozhodnutí bylo vydáno dne 21.3.2019, tj. po uvedené novele daňového řádu. Žalovaný tedy v souladu se zákonem žalobcem zpochybněný důkaz použil, neboť ani

přechodná ustanovení v tomto smyslu neuvádí nic jiného (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 5 Afs 169/2019-43 ze dne 19.12.2019). Byť by v době vydání prvostupňového rozhodnutí byl takový postup rozporný se žalobcem citovaným rozsudkem Nejvyššího správního soudu, v době vydání napadeného rozhodnutí byl již plně v souladu se zákonem. Důkaz spočívající v informacích o zmocněncích, kteří jsou oprávněni nakládat s peněžními prostředky na účtech, tak nelze v posuzované věci považovat za důkaz získaný v rozporu s právními předpisy.

23. Žalobce dále namítá nesprávné posouzení otázky dodání dopravního prostředku společností Luxury Garant, a to konkrétně pro „vadně“ identifikovanou chybějící daň, „vadně“ formulované nestandardnosti v řetězci a osm nestandardních objektivních okolností a pro „vadné“ posouzení opatření, která žalobce přijal – to vše ve smyslu Axel Kittel testu (rozsudek Soudního dvora Evropské unie /dále jen „SDEU“/ ve věci C-439/04 a C-440/04 ze dne 6.7.2006).
24. Z judikatury SDEU vyplývá, že situace, kdy daňový subjekt uplatňuje nárok na odpočet daně podvodně nebo zneužívajícím způsobem, je výjimkou z principu, že při splnění hmotněprávních a formálních podmínek nároku na odpočet daně je daňovému subjektu tento nárok přiznán (rozsudek SDEU ve spojených věcech C-80/11 a C-142/11 ze dne 21.6.2012).
25. Samotná existence podvodného jednání však k odeprání nároku na odpočet nestačí. Nárok na odpočet není dotčen, jestliže v řetězci dodávek bylo jedno z předcházejících nebo následujících plnění zasaženo daňovým podvodem, pokud to daňový subjekt nevěděl nebo vědět nemohl (viz bod 45 a 49 rozsudku SDEU ve spojených věcech C-439/04 a C-440/04 ze dne 6.7.2006, nebo nověji rozsudek SDEU ve věci C-332/15 ze dne 28.7.2016). Je proto nutné zkoumat existenci daňového podvodu a v případě jeho zjištění je k odeprání nároku na odpočet daně nutno prokázat, že o tomto podvodu osoba povinná k dani věděla nebo vědět mohla a měla (rozsudky Nejvyššího správního soudu č. j. 9 Afs 115/2016-57 ze dne 1.12.2016 nebo č. j. 4 Afs 228/2017-31 ze dne 27.2.2018).
26. V projednávaném případě není sporné, že žalobce splnil formální zákonné podmínky pro přiznání nároku na odpočet daně podle § 72, resp. § 73 zákona o DPH, proto mu mohl být nárok na odpočet odepřen jen tehdy, pokud by finanční orgány prokázaly skutečnosti, s nimiž judikatura SDEU zánik nároku spojuje (rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Afs 252/2017-31 ze dne 31.7.2018). Současně však platí, že není povinností správních orgánů či soudů prokázat, jakým způsobem a konkrétně kterým z dodavatelů v řetězci byl spáchán podvod; musí však být postaveno najisto, v jakých skutkových okolnostech daňový podvod spočíval, přičemž správce daně může vycházet i jen z indicií, které mu jsou k dispozici (rozsudky Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Afs 55/2016-38 ze dne 31.8.2016 nebo č. j. 6 Afs 130/2014-60 ze dne 25.6.2015).
27. Pokud jde o identifikaci chybějící daně, pak žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že existence plnění přijatého od společnosti Luxury Garant (dodání dopravního prostředku Dodge Charger) není na základě skutkových zjištění zpochybněna (bod 50). K dodavatelskému řetězci se žalovaný podrobně vyjadřuje v bodech 51 až 53 napadeného rozhodnutí, přičemž rozhodující jsou zjištění a závěry uvedené v bodu 12 tohoto rozsudku – dodání dopravního prostředku žalobci společností Luxury Garant, která daň z přidané hodnoty neodvedla a následně na základě postupu k odstranění pochybností doměřenou

daňovou povinnost neuhradila, a postavení společnosti Luxury Garant v dodavatelském řetězci. Zdejší soud má tedy za to, že existence chybějící daně byla žalovaným prokázána.

28. Pokud jde o nestandardnost v dodavatelském řetězci, tak ty žalovaný spatřuje v celé řadě skutečností, které uvádí v bodech 57 až 73 napadeného rozhodnutí. Jedná se především o skutečnost, že dopravní prostředek byl přeprořádán mezi společnostmi, které jsou pro správce daně nekontaktní nebo nepodaly daňové přiznání k dani z přidané hodnoty (společnost B.U.A. a Luxury Garant), o nesoulad mezi kontrolními hlášeními, o existenci toliko virtuálních sídel u všech zjištěných společnostích účastnících se dodavatelského řetězce, o nesoulad ve svědeckých výpovědích (především ohledně předání dopravního prostředku, dispozičního oprávnění k účtu společnosti Luxury Garant či nejasnosti ohledně úhrady půjčky Luxury Garant J. J. ve výši 2 000 000 Kč), o to, že společnost Luxury Garant nevykazuje znaky standardního podnikatele (zejména s ohledem na téměř nulový zisk z předmětné transakce) či o personální propojenost mezi společnostmi v dodavatelském řetězci. Na základě všech uvedených skutečností pak žalovaný uzavřel, že „*předmětná obchodní transakce, které se účastnil odvolatel, je zatížena podvodem na dani z přidané hodnoty. Společností Vivid Cars a společností B.U.A. nebyla odvedena daň do státního rozpočtu a dodavatelem Luxury Garant nebyla uhrazena vyměřená daň správcem daně na základě výsledku postupu k odstranění pochybností, přitom odvolatel jako následující článek řetězce si uplatnil odpočet daně na vstupu z posuzovaného plnění*“.
29. Namítá-li žalobce, že o některých skutečnostech nemohl mít povědomí, neboť se udály až po dodání dopravního prostředku, s dodáním dopravního prostředku nesouvisí, jsou pouze nesplněním formálních (administrativních) povinností či dokonce nestandardní vůbec nejsou, pak zdejší soud jeho argumentaci shledává účelovou. Byť lze žalobci v některých jednotlivostech přisvědčit, tak právě souhrn všech výše uvedených skutečností vede zdejší soud k jednoznačnému závěru, že na základě uvedených skutečností lze dodavatelský řetězec při posuzované transakci označit za nestandardní; žalobce přitom neposkytl žádnou věrohodnou legendu, která by uvedené skutečnosti (byť hypoteticky) vysvětlovala.
30. Dále žalobce brojí proti (osmi) formulovaným nestandardním objektivním okolnostem; namítá, že některé jsou žalovaným opakovány a žalovaný z nich vyvodil nesprávné závěry.
31. Zdejší soud předně konstatuje, že spor o počet formulovaných nestandardností není pro posouzení věci podstatný. Podstatné je to, zda žalovaným identifikované (a z logiky věci i navzájem se prolínající či na sebe navazující) indicie vedou k závěru, že danou obchodní transakci provázely takové okolnosti, které měly žalobce vést ke zvýšené obezřetnosti ve vztahu k možnému páchání daňového podvodu; ty přitom ze skutkových okolností transakce dle názoru zdejšího soudu plynou.
32. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí (bod 75) především vyplývají zásadní rozpory ohledně převzetí předmětného dopravního prostředku a osoby jednající se žalobcem za společnost Luxury Garant (jednatelka žalobce uvedla, že jednání se společností Luxury Garant bylo vedeno s osobou, která následně měla i dopravní prostředek předat – ta však kontakt se žalobcem popírá a na protokolu o předání dopravního prostředku je uvedena jiná osoba). Skutečnost, že žalobce uhradil celou kupní cenu za dopravní prostředek dodavateli Luxury Garant již dne 23.2.2016, tedy před uzavřením samotné kupní smlouvy (ta byla podepsána dne 29.2.2016). To žalobce nevyvrací. Minimálně tyto okolnosti lze dle zdejšího soudu označit za značně nestandardní. Žalovaný pak dále uvádí další (dílčí)

okolnosti – nejasnosti ohledně dodavatele dopravního prostředku a postavení společnosti DENKER, obsah kupní smlouvy, razítka a identifikace subjektů na dokumentech. Právě ty uvedené závěr o podvodu na DPH ve svém souhrnu podporují. Zdejší soud tak nepovažuje ani tuto námitku za důvodnou.

33. Žalobce dále namítá vadné posouzení opatření, která žalobce přijal, neboť si společnost Luxury Garant prověřil obvyklým způsobem, jako činí u jiných svých dodavatelů, a to v rozsahu, jaký mu jeho postavení soukromoprávního subjektu dovoluje (prověření fyzické existence provozovny). Dále žalobce opakuje zaměňování obchodní firmy s obchodní značkou dodavatele a uhrazení zálohy tři dny před splatností – obě uvedené námitky se však vztahují k existenci objektivních okolností a zdejší soud se s nimi souhrnně vypořádal v předchozím bodě rozsudku; soud přitom nepřehlédl (snad) neúmyslnou nepřesnost v tvrzení žalobce, neboť ten uhradil celou kupní cenu před uzavřením kupní smlouvy, nikoliv toliko zálohu tři dny před splatností.
34. Pokud jde o veškerá rozumná opatření, která je třeba přijmout za účelem zamezení podvodu, pak s ohledem na skutkové okolnosti daného případu nelze pouhé „prověření“ existence (nezapsané) provozovny dodavatele (společnosti Luxury Garant) vnímat jako dostatečné. Jak správně v napadeném rozhodnutí uvádí žalovaný, žalobce měl (minimálně) postupovat s péčí řádného hospodáře a ověřit si údaje o svém dodavateli, který jak vyplývá ze správního spisu, mimo jiné v době uzavření kupní smlouvy neměl žádnou osobu ustanovenou jako statutární orgán. To žalobce neučinil a bez dalšího smlouvu na koupi dopravního prostředku uzavřel, ač se jednalo z pohledu cash flow žalobce o klíčovou transakci. O laxním přístupu žalobce svědčí i nejasnosti ohledně osob účastnících se transakce či role společnosti DENKER.
35. Pokud jde o prověřování dodavatelského řetězce, pak jistě nelze po žalobci požadovat, aby u každé jednotlivé transakce související s jeho podnikatelskou činností prověřoval každý článek dodavatelského řetězce. V posuzované věci je však zřejmé, že se jednalo o transakci, která byla na poměry žalobce výjimečně finančně náročnou. To samozřejmě logicky a dle názoru zdejšího soudu zcela správně správce daně a žalovaného vedlo k závěru, že výše uvedené nestandardnosti transakce mohly a měly žalobce vést k detailnějšímu prověření původu dopravního prostředku, dodavatele a celého dodavatelského řetězce.
36. Zdejší soud tak uzavírá, že ačkoliv žalobce předložením předmětného daňového dokladu splnil formální náležitosti pro uplatnění nároku na odpočet daně, tak v důsledku prokázání, že přijaté zdanitelné plnění bylo součástí daňového podvodu, kterého se žalobce účastnil, a vzhledem k tomu, že o této skutečnosti žalobce na základě objektivních okolností věděl, nebo vědět mohl, nevznikl mu nárok na odpočet daně.
37. Žalobce dále obecně brojí proti své účasti na daňovém podvodu v případě přijetí zdanitelného plnění poskytnutého společností Lapertas (proti chybné identifikaci chybějící daně a personálnímu propojení, proti zjištěným nestandardnostem postupu žalobce a právně vadné kvalifikaci účasti žalobce na daňovém podvodu, ke kterému podle žalobce nedošlo).
38. Takto obecně formulovanou námitkou se však soud může zabývat také jen v obecné rovině. Soudní řízení správní je totiž ovládáno dispoziční zásadou. Je tedy na žalobci, aby v

podané žalobě nastavil referenční rámec přezkumu správního rozhodnutí, jímž je soud vázán (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č.j. 2 Azs 92/2005–58 ze dne 20.12.2005). Míra precizace žalobních bodů do značné míry předurčuje, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod obecnější, tím obecněji k němu správní soud přistoupí a posoudí ho. Není namístě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24.8.2010, č.j. 4 As 3/2008 – 78, publ. pod č. 2162/2011 Sb. NSS).

39. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí komplexně účast žalobce na daňovém podvodu se společností Lapertas posoudil v bodech 87 až 125, přičemž zdejší soud nemá závěrům žalovaného co vytknout – žalovaný popsal dodavatelské řetězce (body 89 až 90), identifikoval chybějící daň (bod 91), uvedl nestandardnosti dodavatelského řetězce (body 92 až 106) a objektivní okolnosti (body 107 až 116) a konečně se zabýval i otázkou přijetí rozumných opatření za účelem zamezení podvodu (body 117 až 121). Ani tato námitka nebyla shledána důvodnou.
40. S ohledem na výše uvedené dospěl zdejší soud k závěru, že žalovaný aplikoval správný právní předpis, v jeho mezích správnou právní normu, přitom pochybení, jež by mělo vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, se nedopustil ani při její aplikaci na zjištěný skutkový stav. Soud tak neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným a nad rámec těchto uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by atakovala zákonnost napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Soud tedy žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

V. Náklady řízení

41. Soud rozhodl o nákladech řízení účastníků podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, a proto mu nenáleží právo na náhradu nákladů řízení, to by náleželo procesně úspěšnému účastníkovi – žalovanému. Zdejší soud však nezjistil, že by žalovanému v souvislosti s řízením vznikly náklady přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti, proto mu náhrada nákladů řízení nebyla přiznána.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje,

v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno dne 12. listopadu 2020

Petr Šebek v.r.
předseda senátu